Polska na czasie

STOWARZYSZENIE PORADNIA POLONIJNA

Zaloguj się do Polski

Halo, Polsko!
Jesteśmy w kontakcie!

Scenariusz zajęć dla dzieci w wieku od 3 do 6 lat

Autorka: Anna Szkotak

Opracowanie graficzne: Monika Lewandowska

INSTYTUT ROZWOJU JĘZYKA POLSKIEGO

Sfinansowano przez
Instytut Rozwoju Języka Polskiego
ze środków budżetu państwa

Dlaczego warto poruszyć ten temat?

Dla wielu dzieci wychowujących się poza granicami Polski telefon, tablet czy komputer to coś więcej niż urządzenia służące do oglądania bajek i grania. To także sposób na utrzymywanie kontaktu z babcią, dziadkiem, kuzynami czy przyjaciółmi, którzy mieszkają w Polsce. Dzięki rozmowom wideo dzieci mogą pokazywać bliskim swoje zabawki, opowiadać o przedszkolu, dzielić się radością, a nawet wspólnie czytać książki, mimo dzielących ich kilometrów.

W takich sytuacjach język polski nabiera szczególnego znaczenia. Nie jest jedynie językiem, którego dziecko uczy się podczas zajęć w szkole polonijnej. Staje się językiem bliskości, wspólnego śmiechu, opowieści i codziennych doświadczeń. Dziecko odkrywa, że może korzystać z polszczyzny, aby opowiedzieć o czymś ważnym, poprosić o pomoc, podzielić się emocjami lub po prostu powiedzieć komuś: „Tęsknię za tobą”.

Jednocześnie dzieci od najmłodszych lat funkcjonują w świecie technologii. Obserwują dorosłych korzystających z telefonów, uczestniczą w rozmowach wideo, oglądają zdjęcia i słuchają wiadomości głosowych. Warto więc towarzyszyć im w poznawaniu cyfrowego świata, zamiast przedstawiać go wyłącznie jako źródło zagrożeń.

Scenariusz „Halo, Polsko! Jesteśmy w kontakcie!” zaprasza dzieci do odkrywania technologii jako narzędzia budowania relacji. Podczas zajęć uczestnicy będą rozpoznawać różne sposoby komunikowania się, ćwiczyć prowadzenie prostych rozmów po polsku, odczytywać emocje i zastanawiać się, kiedy warto skorzystać z telefonu, a kiedy lepiej spotkać się, przytulić lub wspólnie pobawić.

Istotnym elementem zajęć jest również rozwijanie pierwszych kompetencji związanych z higieną cyfrową. Dzieci nie otrzymują gotowego podziału na „dobre” i „złe” ekrany. Zamiast tego uczą się dostrzegać, że urządzenie może pomagać w kontakcie z bliskimi, ale nie powinno zastępować wszystkich innych form wspólnego spędzania czasu.

Scenariusz uwzględnia specyfikę rodzin polonijnych, w których język polski może być używany z różną częstotliwością, a dzieci dysponują zróżnicowanymi kompetencjami komunikacyjnymi. Zaproponowane aktywności pozwalają uczestniczyć w zajęciach zarówno dzieciom swobodnie mówiącym po polsku, jak i tym, które dopiero zaczynają posługiwać się tym językiem.

Najważniejsze przesłanie zajęć brzmi: technologia może pomagać nam być blisko, ale to ludzie, rozmowa i wspólne przeżycia budują prawdziwe relacje.

Cele edukacyjne

Dziecko:

- rozpoznaje podstawowe sposoby komunikowania się na odległość: rozmowę telefoniczną, połączenie wideo, wiadomość głosową i zdjęcie;
- rozwija słownictwo związane z komunikacją, rodziną, emocjami i technologią;
- ćwiczy prowadzenie prostego dialogu w języku polskim, w tym witanie się, zadawanie pytań, odpowiadanie i kończenie rozmowy;
- rozpoznaje sytuacje, w których technologia pomaga utrzymywać relacje z bliskimi;
- dostrzega wartość bezpośredniej rozmowy, wspólnej zabawy, ruchu i odpoczynku;
- poznaje proste zasady bezpiecznego korzystania z urządzeń cyfrowych, w tym potrzebę korzystania z pomocy zaufanej osoby dorosłej;
- buduje pozytywne skojarzenia z językiem polskim jako językiem relacji i osobistego wyboru.

Słownictwo i struktury językowe

Słownictwo wprowadzane jest poprzez obraz, gest, zabawę i sytuacje komunikacyjne. Dzieci mogą odpowiadać pojedynczym słowem, gestem, krótkim zdaniem lub rozbudowaną wypowiedzią. Możliwe jest również korzystanie z drugiego języka dziecka jako wsparcia komunikacyjnego.

Słownictwo podstawowe

- telefon, tablet, komputer, ekran
- babcia, dziadek, mama, tata, kuzyn, kuzynka
- dzwonić, rozmawiać, słuchać, pokazywać, wysyłać
- zdjęcie, wiadomość, głos
- radość, smutek, tęsknota, złość
- blisko, daleko, razem, osobno
- zabawa, spacer, książka, odpoczynek

Zwroty i zdania

- Halo! Cześć! Dzień dobry!
- Co u ciebie słychać?
- Chcę porozmawiać z babcią.
- Zobacz, co zrobiłem/zrobiłam!
- Cieszę się, że cię widzę.
- Zadzwonię z pomocą mamy/taty.
- Teraz odkładam telefon.

Przygotowanie do zajęć

Przed rozpoczęciem zajęć przygotuj materiały z załączników:

- list od Zosi mieszkającej w Polsce;
- sześć kart obrazkowych przedstawiających sposoby kontaktowania się: telefon, rozmowę wideo, wiadomość głosową, list, zdjęcie i kartkę pocztową;
- karty przedstawiające radość, smutek, tęsknotę i złość;
- pięć ilustracji do zabawy „Telefon pomaga czy przeszkadza?”;
- dwa szablony telefonów oraz karty z zadaniami do zabawy w rozmowę;
- kartę pracy „Moja wiadomość do Polski” oraz trzy symbole do podsumowania zajęć: telefon, serce i piłkę.

Przydadzą się również dwa papierowe lub zabawkowe telefony, koperta, pudełko oraz kredki. Można wykorzystać prawdziwy telefon lub tablet, ale nie jest to konieczne. Wszystkie zadania można przeprowadzić bez dostępu do internetu.

Załączniki do wydruku

1. List od Zosi • strona 13

2. Jak się kontaktujemy? • strona 14

3. Halo, halo! Szablony i zadania • strony 15, 16

4. Karty emocji • strona 17

5. Telefon pomaga czy przeszkadza? • strony 18 do 20

6. Moja wiadomość do Polski • strona 21

7. Trzy symbole • strona 22

Wiek: od 3 do 6 lat. Czas: około 45 do 55 minut.
Wszystkie aktywności można przeprowadzić bez internetu.

1 Tajemnicza wiadomość z Polski

Czas: około 5 minut | Rozumienie ze słuchu, budowanie ciekawości, emocje

Przygotuj kopertę z napisem „Wiadomość z Polski”. Włóż do niej list od Zosi oraz jej ilustrację.

Usiądź z dziećmi w kole i pokaż im kopertę. Powiedz, że otrzymaliście wiadomość od dziewczynki mieszkającej w Polsce, która chciałaby opowiedzieć Wam o swoim niezwykłym sposobie kontaktowania się z rodziną.

Przeczytaj list.

Po odczytaniu listu porozmawiaj z dziećmi. Zapytaj, gdzie mieszka Zosia, gdzie mieszka jej kuzynka i w jaki sposób dziewczynki mogły się zobaczyć mimo dzielącej je odległości.

Następnie zaproś dzieci do podzielenia się własnymi doświadczeniami. Możesz zapytać: „Czy ktoś z Was rozmawia przez telefon z babcią, dziadkiem albo kuzynami w Polsce?”, „Co lubicie im pokazywać?”, „O czym lubicie opowiadać?”.

Nie wymagaj, aby każde dziecko opowiadało o swojej rodzinie. Jeśli w grupie są dzieci, które nie mają bliskich w Polsce lub nie utrzymują z nimi kontaktu, mogą mówić o przyjaciołach, znajomych albo wymyślonych postaciach.

Wskazówka dla nauczyciela: Zwróć uwagę, że dla dziecka ważniejszy od samego urządzenia jest kontakt z konkretną osobą. Warto podkreślać relacyjny wymiar rozmowy: „Zosia była szczęśliwa, bo mogła zobaczyć Hanię i z nią porozmawiać”.

2 Jak możemy być blisko, kiedy jesteśmy daleko?

Czas: od 5 do 7 minut | Słownictwo, kategoryzacja, komunikacja

Rozłóż przed dziećmi ilustracje przedstawiające różne sposoby kontaktowania się: telefon, połączenie wideo, list, kartkę pocztową, zdjęcie oraz wiadomość głosową.

Poproś, aby dzieci kolejno wybierały jedną ilustrację, nazywały przedstawiony przedmiot lub sposób komunikacji i zastanawiały się, do czego może służyć.

Zadaj pytania pomocnicze: „Czego użyjemy, gdy chcemy usłyszeć głos babci?”, „Co pomoże nam zobaczyć dziadka?”, „Jak możemy pokazać kuzynce rysunek?”, „Czy można komuś opowiedzieć o swoim dniu bez używania telefonu?”.

Następnie zaproponuj zabawę ruchową „Pokaż, jak się kontaktujesz!”.

Nauczyciel wypowiada słowo, a dzieci wykonują umówiony gest:

Dzwonię: dłoń przy uchu.

Nagrywam wiadomość: mówię do wyobrażonego mikrofonu.

Wysyłam list: wkładam kartkę do koperty.

Rozmawiam wideo: macham ręką do ekranu.

Gdy dzieci poznają gesty, przyspiesz tempo zabawy. Możesz także zaprosić uczestników do samodzielnego wymyślania kolejnych ruchów.

Na zakończenie powiedz:
„Zobaczcie, ile jest sposobów, żeby powiedzieć komuś: pamiętam o tobie, lubię z tobą rozmawiać, chcę ci coś pokazać. Możemy korzystać z różnych sposobów kontaktowania się, a każdy z nich może być wyjątkowy!”.

3 Halo, halo! Kto mówi?

Czas: około 10 minut | Dialog, naprzemienność, spontaniczna komunikacja

Zaproś dzieci do zabawy w rozmowę telefoniczną lub wideo. Podziel uczestników na pary i rozdaj im papierowe lub zabawkowe telefony.

Wyjaśnij, że każde dziecko będzie mogło zadzwonić do wybranej osoby, na przykład babci, dziadka, kuzyna, przyjaciela albo bohatera wymyślonej opowieści.

Przed rozpoczęciem zabawy wspólnie przećwiczcie krótką rozmowę wideo. Możesz wykorzystać ilustrację Zosi z załącznika nr 1.

Przykładowy dialog

Zosia: Halo! Cześć, Haniu!

Hania: Cześć, Zosiu!

Zosia: Co robisz?

Hania: Buduję wieżę z klocków. A ty?

Zosia: Rysuję kota!

Hania: Pokażesz mi?

Zosia: Tak! Zobacz!

Hania: Ale piękny! Do zobaczenia!

Zosia: Pa, pa!

Następnie poproś dzieci, aby samodzielnie odegrały podobną rozmowę. Nie narzucaj im jej treści. Zachęcaj do korzystania z własnych pomysłów.

Możesz zaproponować losowanie kart z zadaniami komunikacyjnymi:

- Opowiedz babci, co jadłeś dzisiaj na śniadanie.
- Pokaż kuzynowi swoją ulubioną zabawkę.
- Zapytaj dziadka, jaka jest pogoda w Polsce.
- Powiedz przyjaciółce, co lubisz robić na placu zabaw.
- Zaproś kuzynkę do wspólnej zabawy podczas wakacji.

W przypadku młodszych dzieci wystarczy powitanie, jedno pytanie i zakończenie rozmowy. Starsze dzieci mogą prowadzić rozbudowane dialogi, używając zdań pytających, oznajmujących i wykrzyknikowych.

Wskazówka logopedyczna: Zabawa sprzyja rozwijaniu naprzemienności komunikacyjnej, inicjowania kontaktu, podtrzymywania tematu rozmowy oraz rozumienia społecznych zasad dialogu. Nie poprawiaj każdej wypowiedzi dziecka. Zamiast tego modeluj prawidłowe formy językowe, naturalnie rozwijając jego komunikat.

Przykładowo, gdy dziecko powie: „Babcia Polska”, możesz odpowiedzieć: „Tak, twoja babcia mieszka w Polsce. Chcesz do niej zadzwonić?”.

4 Jak się czujemy, kiedy rozmawiamy z bliskimi?

Czas: od 5 do 7 minut | Rozpoznawanie emocji, empatia, tożsamość

Pokaż dzieciom karty przedstawiające cztery emocje: radość, smutek, tęsknotę i złość.

Radość

Smutek

Tęsknota

Złość

Przeczytaj dzieciom krótkie historyjki i poproś, aby wskazały emocję, którą może odczuwać bohater.

Sytuacja 1. Hania zobaczyła na ekranie swoją babcię, która mieszka w Polsce. Babcia pomachała jej ręką i powiedziała: „Jak się cieszę, że cię widzę!".

Sytuacja 2. Olek chciał porozmawiać z kuzynem, ale kuzyn nie mógł dzisiaj odebrać telefonu.

Sytuacja 3. Zosia skończyła rozmowę z dziadkiem. Bardzo go lubi i chciałaby móc go teraz przytulić.

Sytuacja 4. Franek opowiadał mamie o przedszkolu, ale mama przez chwilę patrzyła w telefon i nie usłyszała jego pytania.

Po każdej historyjce zapytaj: „Jak może czuć się bohater?", „Dlaczego?", „Co mogłoby mu pomóc?".

Nie przedstawiaj jednej emocji jako obowiązkowej odpowiedzi. Dzieci mogą inaczej interpretować sytuacje, a emocje często współwystępują. Dziecko może jednocześnie cieszyć się z rozmowy z bliską osobą i tęsknić za nią.

Podsumuj zabawę:
„Czasami telefon pomaga nam poczuć się bliżej kogoś, kto mieszka daleko. Ale kiedy ktoś jest obok nas, też potrzebuje naszej uwagi. Miło jest, kiedy możemy na siebie popatrzeć, porozmawiać i wspólnie się pobawić".

5 Telefon pomaga czy przeszkadza?

Czas: od 8 do 10 minut | Higiena cyfrowa, rozumienie przyczyn i skutków, wybory

To najważniejsza część zajęć poświęcona rozwijaniu świadomego korzystania z technologii.

Przygotuj ilustracje z załącznika nr 5. Najpierw pokaż dwie pierwsze: na jednej telefon pomaga utrzymywać kontakt z bliskimi, a na drugiej odciąga uwagę od wspólnej zabawy. Następnie omów wszystkie pięć sytuacji.

Wyjaśnij dzieciom, że telefon może nam pomagać w różnych sytuacjach, ale czasami warto go odłożyć. Zadaniem uczestników będzie zastanowienie się, co można zrobić, aby zadbać o relacje z innymi.

Przeczytaj kolejno poniższe sytuacje.

1. Babcia dzwoni z Polski
Babcia chce opowiedzieć wnuczce bajkę na dobranoc. Co mogą zrobić razem?

2. Ktoś chce się pobawić
Kuba przyniósł piłkę i zaprasza tatę do zabawy. Tata przez cały czas przegląda telefon. Co mógłby zrobić?

3. Nieznajomy chce rozmawiać
Na ekranie pojawia się wiadomość od osoby, której Zosia nie zna. Co powinna zrobić?

4. Jeszcze jeden filmik
Hania ogląda bajkę, ale za chwilę wychodzi z mamą na spacer. Chce obejrzeć jeszcze jeden film. Co może jej pomóc zakończyć oglądanie?

5. Pokazujemy nasz świat
Olek nagrał z mamą wiadomość głosową po polsku, aby opowiedzieć dziadkowi o swoim dniu. Co mógłby powiedzieć?

Po każdej sytuacji zaproś dzieci do rozmowy. Zachęcaj do szukania różnych rozwiązań. Możesz zapytać: „Co byś zrobił?”, „Kto mógłby pomóc?”, „Jak poczułaby się druga osoba?”, „Czy można zrobić coś inaczej?”.

> W trzeciej sytuacji wprowadź prostą zasadę bezpieczeństwa: „Kiedy odzywa się ktoś, kogo nie znam, nie odpowiadam samodzielnie i pokazuję wiadomość zaufanej osobie dorosłej”.

Na zakończenie przypomnij, że korzystanie z technologii to również umiejętność dokonywania wyborów. Nie zawsze musimy być dostępni i nie musimy reagować natychmiast na każdą wiadomość.

6 Moja wiadomość do Polski

Czas: od 7 do 10 minut | Tworzenie wypowiedzi, sprawczość, relacje rodzinne

Rozdaj dzieciom kartę pracy przedstawiającą duży ekran telefonu z pustym miejscem na rysunek.

Poproś, aby wyobraziły sobie, że mogą wysłać komuś wiadomość z pozdrowieniami. Może to być członek rodziny mieszkający w Polsce, kolega ze szkoły polonijnej lub dowolna bliska osoba.

Zadaniem dziecka jest narysowanie czegoś, czym chciałoby się podzielić. Może to być ulubiona zabawka, zwierzę, miejsce, w którym mieszka, albo wydarzenie z ostatnich dni.

Kiedy dzieci skończą rysować, zaproś je do opowiedzenia o swoich pracach.

Możesz rozpocząć zdanie, a dziecko je dokończy:

- „Cześć! Chcę Ci pokazać…”
- „Dzisiaj byłem/byłam…”
- „Najbardziej lubię…”
- „Chciałbym/chciałabym Ci opowiedzieć o…”
- „Pozdrawiam Cię i…”

Dzieci, które nie chcą wypowiadać się przed całą grupą, mogą przekazać wiadomość nauczycielowi, pokazać obrazek albo powiedzieć kilka słów wybranej osobie.

Wariant dodatkowy: Za zgodą rodziców można zaproponować rodzinom wspólne nagranie krótkiej wiadomości głosowej po polsku i przesłanie jej wybranemu bliskiemu. Nauczyciel nie musi gromadzić nagrań ani danych kontaktowych rodzin.

7 Co zabieramy ze sobą?

Czas: od 3 do 5 minut | Autorefleksja, podsumowanie

Usiądźcie ponownie w kole. Pokaż dzieciom trzy symbole: telefon, serce i piłkę.

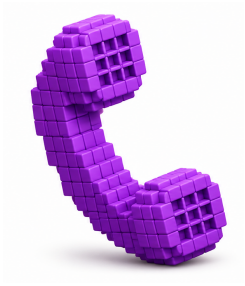

Mogę zadzwonić

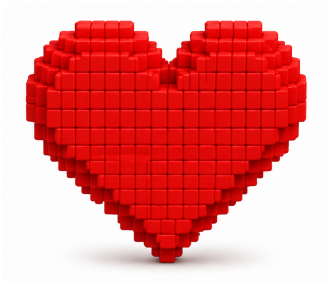

Dbam o bliskich

Bawię się razem

Poproś dzieci, aby wybrały symbol, który najbardziej kojarzy im się z dzisiejszymi zajęciami, i powiedziały, dlaczego go wybrały.

Na koniec wspólnie wypowiedzcie zdanie:
„Telefon pomaga nam rozmawiać, a razem możemy robić jeszcze więcej!”

Podziękuj dzieciom za udział w zajęciach i przypomnij, że mogą opowiedzieć w domu o poznanych sposobach utrzymywania kontaktu z bliskimi.

Propozycja działania rodzinnego

„Halo, Polsko! Rodzinna rozmowa”

Zaproponuj rodzinom wykonanie krótkiego zadania w domu. W wybranym przez siebie momencie dziecko wspólnie z dorosłym może zadzwonić do bliskiej osoby, nagrać dla niej wiadomość lub przygotować rysunek z pozdrowieniami.

Zachęć rodziców, by pozwolili dziecku samodzielnie zdecydować, o czym chce opowiedzieć. Może pokazać ukochaną zabawkę, powiedzieć o zabawie w przedszkolu albo zadać pytanie dziadkom.

Ważne, aby rozmowa nie była sprawdzianem znajomości języka polskiego. Powinna pozostać naturalnym, przyjemnym spotkaniem, w którym dziecko doświadcza, że jego słowa mają znaczenie, a język polski pomaga budować bliskie relacje.

Wskazówki metodyczne dla nauczyciela

Scenariusz został opracowany zgodnie z podejściem relacyjnym, działaniowym, zadaniowym i transjęzycznym. Uwzględnia specyfikę dzieci wychowujących się w środowisku wielojęzycznym.

Podczas prowadzenia zajęć warto pamiętać o kilku zasadach:

- Nie oceniaj kompetencji językowych dziecka przez długość wypowiedzi. Gest, pojedyncze słowo, zdanie czy rozbudowana opowieść mogą być wartościową formą uczestnictwa w rozmowie.
- Pozwalaj dzieciom korzystać z całego repertuaru językowego. Jeśli dziecko spontanicznie użyje słowa w języku angielskim lub innym języku, przyjmij jego komunikat i w naturalny sposób podaj polski odpowiednik.
- Nie zakładaj, że każde dziecko ma rodzinę w Polsce. Pozwól uczestnikom samodzielnie wybrać osoby, z którymi chcą się kontaktować.
- Nie przedstawiaj telefonu jako przedmiotu jednoznacznie złego lub dobrego. Zachęcaj do dostrzegania kontekstu, celu korzystania i wpływu technologii na relacje.
- Wzmacniaj sprawczość i samodzielność dziecka. Daj możliwość wyboru rozmówcy, treści wiadomości, sposobu wykonania zadania i udziału w poszczególnych aktywnościach.
- Dbaj o bezpieczeństwo cyfrowe. Przypominaj, że dziecko korzysta z narzędzi komunikacyjnych z pomocą dorosłego i nie powinno samodzielnie odpowiadać nieznajomym ani udostępniać swoich danych.

ZAŁĄCZNIK 1 • DO ODCZYTANIA

List od Zosi

Cześć, kochani!

Mam na imię Zosia i mieszkam w Polsce. Mam pięć lat i bardzo lubię rysować, budować z klocków i jeździć na hulajnodze.

Chciałabym Wam coś opowiedzieć!

Moja kuzynka Hania mieszka bardzo daleko, za oceanem. Nie możemy codziennie spotykać się na placu zabaw ani odwiedzać się po przedszkolu.

Ale wiecie co? Wczoraj zadzwoniłyśmy do siebie przez komputer!

Pokazałam Hani mój nowy rysunek, a ona pokazała mi swojego pluszowego misia. Opowiedziałyśmy sobie, co robiłyśmy przez cały dzień. Bardzo się śmiałyśmy!

Potem powiedziałam:

„Pa, Haniu! Teraz idę pobawić się na podwórku. Zadzwonimy do siebie innym razem!”.

I wiecie co? Bardzo się cieszę, że mogę rozmawiać z Hanią, nawet kiedy jesteśmy daleko od siebie.

A Wy? Czy macie kogoś, kto mieszka daleko? Jak się z nim kontaktujecie?

Pozdrawiam Was serdecznie!

Zosia z Polski

ZAŁĄCZNIK 2 • KARTY DO WYCIĘCIA

Jak się kontaktujemy?

Telefon

Rozmowa wideo

Wiadomość głosowa

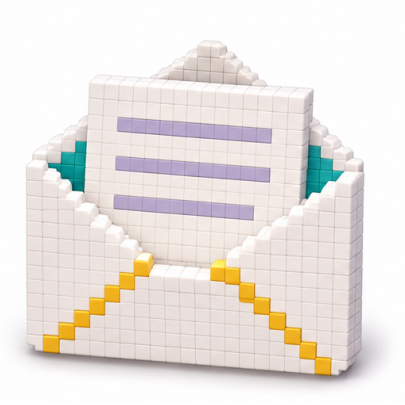

List

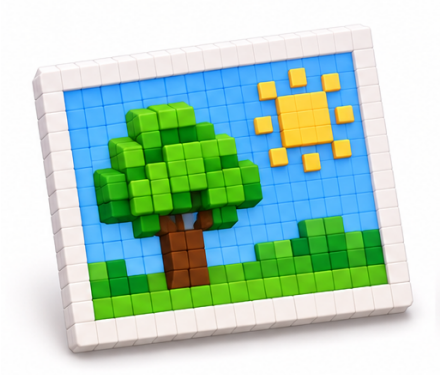

Zdjęcie

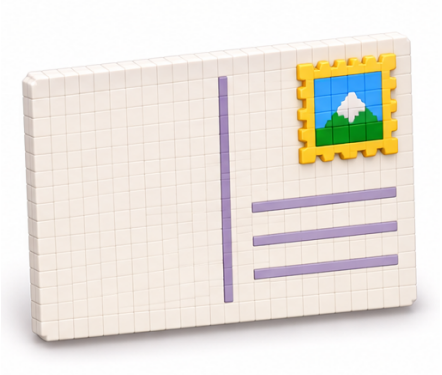

Kartka pocztowa

ZAŁĄCZNIK 3 • DWA TELEFONY DO WYCIĘCIA

Halo, halo!

Wytnij telefony wzdłuż zewnętrznego konturu.

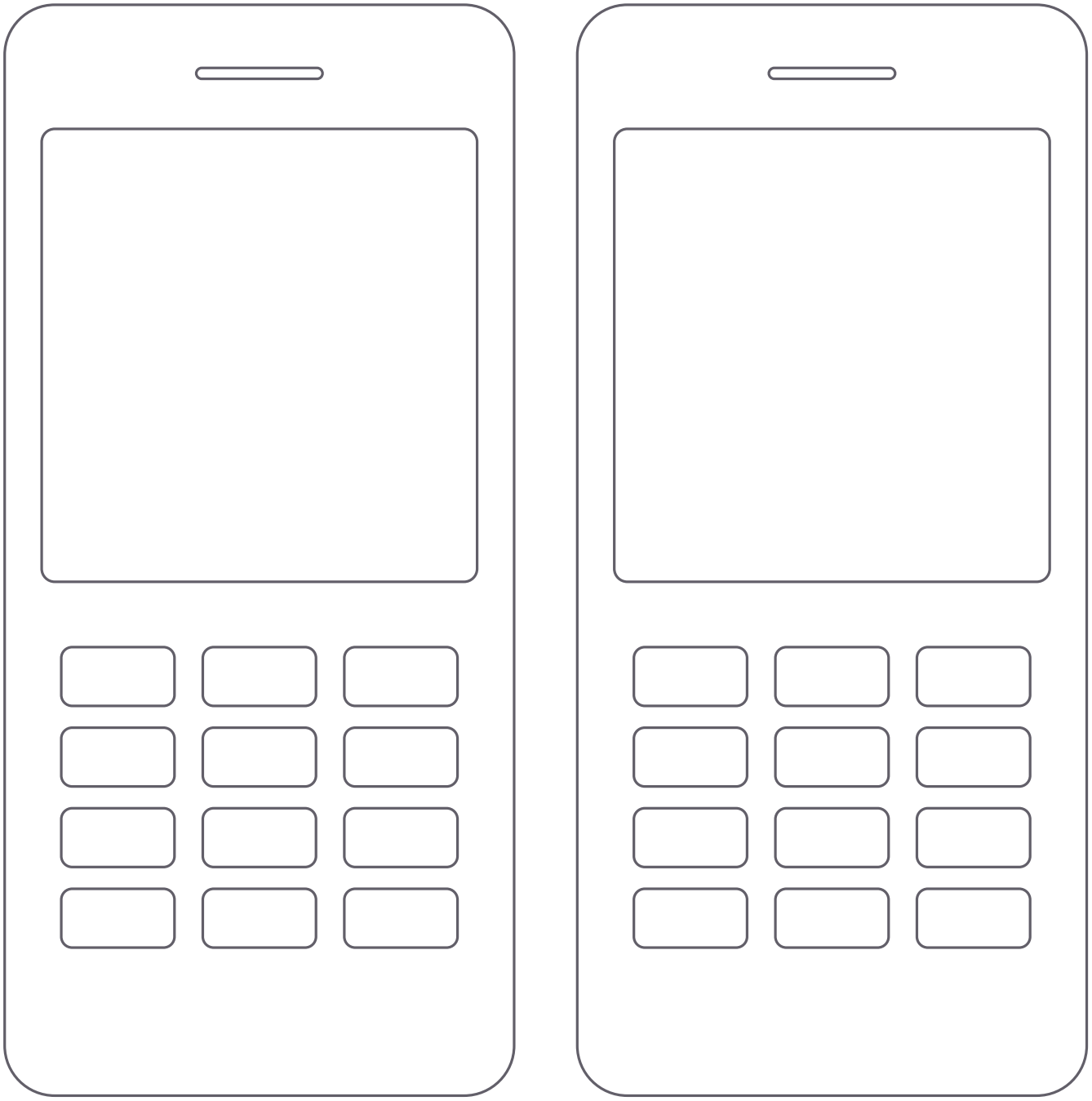

Halo! Cześć! Co u ciebie słychać?

ZAŁĄCZNIK 3 • KARTY DO WYCIĘCIA

Zadania do rozmowy

Wylosuj kartę i odegraj rozmowę telefoniczną lub wideo.

Opowiedz babci, co jadłeś dzisiaj na śniadanie.

Pokaż kuzynowi swoją ulubioną zabawkę.

Zapytaj dziadka, jaka jest pogoda w Polsce.

Powiedz przyjaciółce, co lubisz robić na placu zabaw.

Zaproś kuzynkę do wspólnej zabawy podczas wakacji.

ZAŁĄCZNIK 4 • KARTY DO WYCIĘCIA

Karty emocji

Radość

Smutek

Tęsknota

Złość

ZAŁĄCZNIK 5 • ILUSTRACJE DO ROZMOWY

Telefon pomaga czy przeszkadza?

1. Babcia dzwoni z Polski

Babcia chce opowiedzieć wnuczce bajkę na dobranoc. Co mogą zrobić razem?

2. Ktoś chce się pobawić

Kuba przyniósł piłkę i zaprasza tatę do zabawy. Tata przez cały czas przegląda telefon. Co mógłby zrobić?

ZAŁĄCZNIK 5 • ILUSTRACJE DO ROZMOWY

Telefon pomaga czy przeszkadza?

3. Nieznajomy chce rozmawiać

Na ekranie pojawia się wiadomość od osoby, której Zosia nie zna. Co powinna zrobić?

4. Jeszcze jeden filmik

Hania ogląda bajkę, ale za chwilę wychodzi z mamą na spacer. Chce obejrzeć jeszcze jeden film. Co może jej pomóc zakończyć oglądanie?

ZAŁĄCZNIK 5 • SYTUACJA 5

Pokazujemy nasz świat

Olek nagrał z mamą wiadomość głosową po polsku, aby opowiedzieć dziadkowi o swoim dniu. Co mógłby powiedzieć?

Co byś zrobił? Kto mógłby pomóc?
Jak poczułaby się druga osoba?
Czy można zrobić coś inaczej?

Kiedy odzywa się ktoś, kogo nie znam, nie odpowiadam samodzielnie i pokazuję wiadomość zaufanej osobie dorosłej.

ZAŁĄCZNIK 6 • KARTA PRACY

Moja wiadomość do Polski

Narysuj coś, czym chcesz podzielić się z bliską osobą.

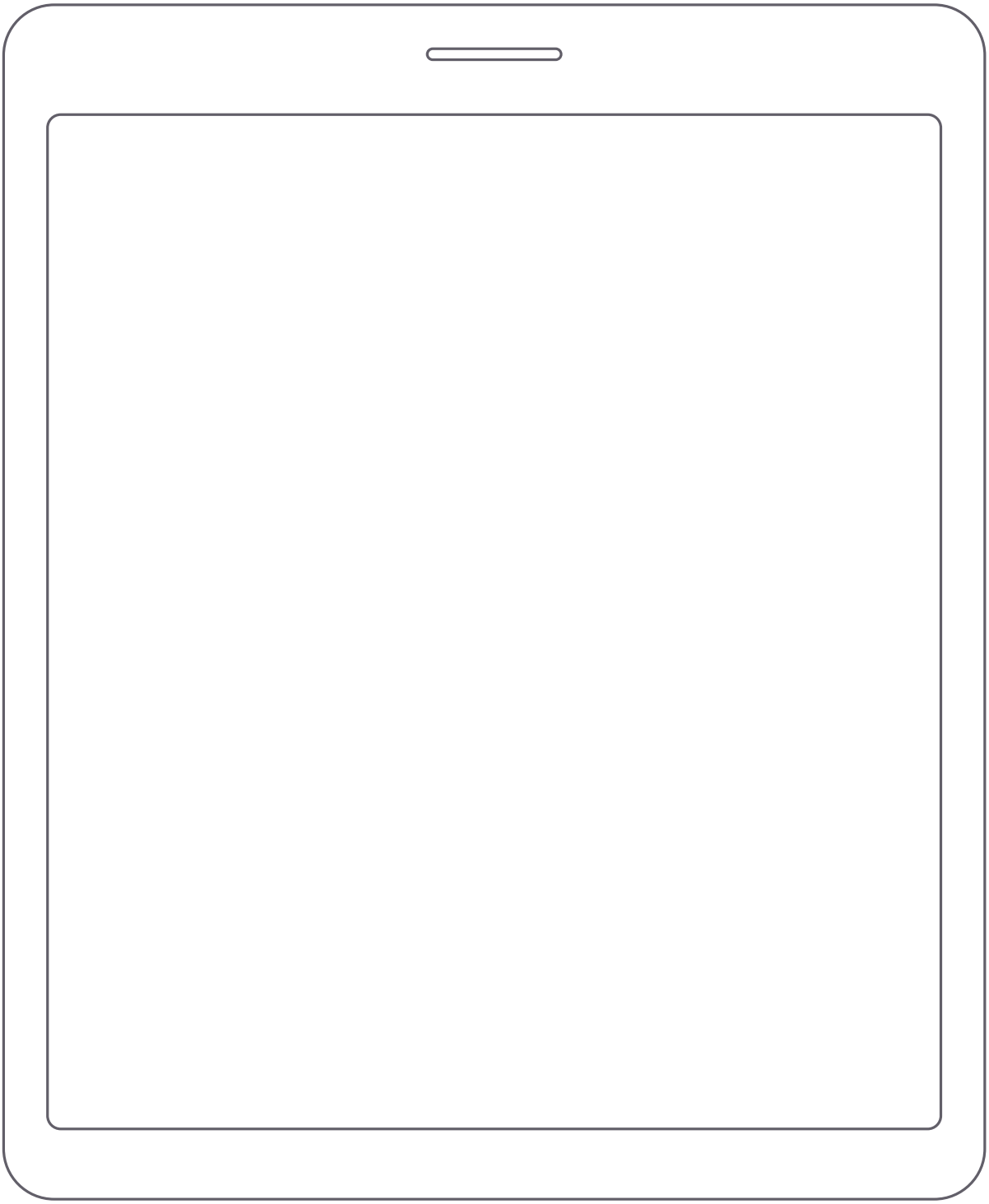

Cześć! Chcę Ci pokazać...

ZAŁĄCZNIK 7 • KARTY DO WYCIĘCIA

Trzy symbole

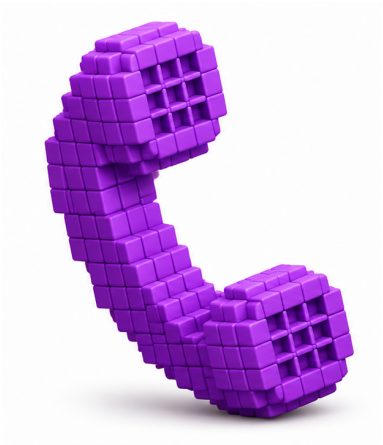

Mogę zadzwonić

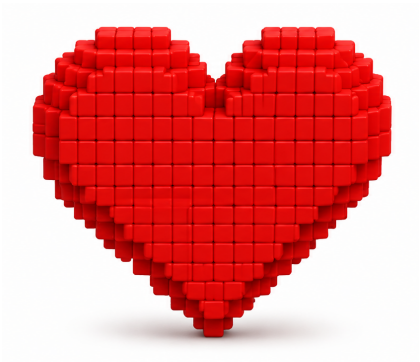

Dbam o bliskich

Bawię się razem